Morgenstjernen

Organ for

Jesu Kristi Kirke av Sidste Dages Hellige

„Gjør det bekjendt over Land og i By
Herren har talet paany!"

NUMMER 8 | 15. APRIL 1923 | 2. AARGANG

Hvorfor jeg tror at Jesus Kristus er verdens frelser.

Av ældste *Hyrum M. Norseth,* Drammen.

Jeg tror at Jesus Kristus er verdens frelser formedelst to ting. For det første: han sprængte dødens baand, og derved tilveiebragte de dødes opstandelse. For det andet: han la for verden en fuldkommen frelsesplan, hvorved alle mennesker kunde frelses og opnaa en ophøielse i Guds rike ved at adlyde dens love og ordinanser.

For mig er Jesus Kristus virkelig Guds søn, og jeg tror at han var sendt av Faderen for at bringe menneskene tilbake til Gud igjen. Fra de beretninger vi har om syndefaldet, kan jeg forstaa at mennesket var Gud lik, og at alt var ganske anderledes end det er nu. Mennesket var fuldkommen og talte med Gud, og de bodde i fred og ro i Edens have, men formedelst Satans list fik han overtalt dem, og saa begyndte de at bli sandselige o. s. v., og synden og døden fik magt over mennesket. Men formedelst Guds store kjærlighet til sine barn, sendte han sin enbaarne søn til verden for at gjenoprette det som var tapt ved Adams fald, og for at tilintetgjøre Satans magt paa jorden.

Da døperen Johannes saa Kristus, sa han: «Se det Guds lam som bærer verdens synd». Kristus var virkelig den som var sendt for at paata sig verdens synd, og til at gi sit liv som et sonoffer for mennesket. Vi kan læse

i den hellige skrift, hvad Kristi apostler og profetene fordum skrev herom. Paulus uttrykker sig klart og tydelig om dette, idet han siger: «Ti eftersom døden er kommet ved ett menneske, saa er og de dødes opstandelse kommet ved ett menneske, ti likesom alle dør i Adam, saa skal alle levendegjøres i Kristus. (1. Kor. 15. 21, 27.)

Kristus blev verdens frelser fordi han la sit legeme ned og tok det igjen forherliget den tredje dag, og saaledes tilintetgjorde han dødens herredømme over mennesket, ti paa samme tid som han opstod kom mange av de hensovede hellige frem fra gravene og viste sig for mange, men Kristus var førstegrøden av opstandelsen. Paa øen Patmos aabenbarte Kristus sig for Johannes som et herlig opstandent væsen. Johannes beretter saaledes herom: «Og da jeg saa ham, faldt jeg ned for hans føtter som en død, og han la sin høire haand paa mig og sa: «Frygt ikke! Jeg er den første og den sidste og den levende, og jeg var død, og se, jeg er levende i al evighet.»

Vi har ikke bare dette vidnesbyrd av Johannes, men mange andre har baaret vidnesbyrd om Kristus. Ikke bare Johannes saa den opstandne Herre, men der var mange andre som saa ham som et opstandent væsen. Paulus fortæller tydelig herom, og bekræfter Kristi opstandelse og de ganger han blev set. Vi læser i 1. Kor. 15. 3—9 saaledes: «at Kristus døde for vore synder efter skrifterne, og at han blev begravet og at han opstod den tredje dag, efter skrifterne, og at han blev set av Kefas, derefter av de tolv, derefter blev han set av mere end fem hundrede paa en gang, av hvilke de fleste er i live, men nogen er hensovede. Derefter blev han set av Jakob, derefter av alle apostlene. Men sidst av alle blev han set av mig. — —»

Vi har ogsaa et andet vidnesbyrd, og det av en hel nation, ikke fra dem som var i Jerusalem, men fra nogen som bodde paa Amerikas fastland, hvorom Mormons bok gir en beretning. Mormons Bok er for mig et vidne om Jesu Kristi fødsel, hans liv og død og opstandelse og mission. Men Kristus har ikke bare aabenbaret sig i tidens midte, han har ogsaa aabenbaret sig nu i disse

sidste dager. Han har aabenbaret sig for Joseph Smith mindst tre ganger. Den første gang i Palmyra, New York, da Joseph som en ung gut gik ut i skogen og bad Gud om oplysning om hvem av de forskjellige kirkesamfund var det rette. Han fik da se Gud, den almægtige Fader, og sønnen Jesus Kristus som et herlig opstandent væsen. Den anden gang var i Kirtland tempel, og den tredje gang i det syn som Joseph og Sidney Rigdon hadde angaaende de tre grader av herlighet. Her er disse to menneskers vidnesbyrd: «Og se, efter de mange vidnesbyrd der er givne om ham, er dette som vi gir, det sidste av dem alle, nemlig at han lever. Ti vi saa ham hos Guds høire haand, og vi hørte røsten vidne, at han er Faderens enbaarne.» (Paktens bok 76. 22, 23.)

Nu, dersom jeg tror dette og har denne kjendsgjerning stadfæstet, at Jesus Kristus hadde magt til at lægge sit legeme ned, og at han ogsaa hadde magt til at ta det igjen, da er det let for mig at tro og forstaa ogsaa dette, at han har magt til at opreise mig og alle mennesker fra døden, og saaledes blir han for mig en virkelig frelser.

Jesus Kristus gav til verden en fuldkommen frelsesplan, og dersom jeg tror at han er opstanden fra de døde, og tilveiebragte de dødes opstandelse, da maa jeg ogsaa tro paa hans evangelium, de ting han lærte og paa hans mission. Han sier selv at «Jeg er den gode hyrde» (Joh. 10, 1) og «sandelig, sandelig siger jeg eder, den som ikke gaar ind i faarestien gjennem døren, men stiger andetsteds over, han er en tyv og en røver», og i det 9. vers: «Jeg er døren, dersom nogen gaar ind gjennem mig, han skal frelses.» Han kalder sig ogsaa ved andre navn: «Jeg er det sande vintræ» (Joh. 15, 1) «Jeg er verdens lys (Joh. 8, 12) og for det «levende vand» (Joh. 4, 10, 14). Alt dette og meget mere som han selv har sagt, og som andre har været inspirert av Guds Aand til at si og vidne om, betyr, at Jesus Kristus «efter at ha fuldkommet alt, blev aarsak til evig frelse for alle dem som lyde ham.» (Hebr. 5, 9).

Der er visse forjættelser git for alle som tror paa ham og som annammer hans evangelium. «Disse tegn skal

følge dem som tror: I mit navn skulle de utdrive onde aander, de skulle tale med nye tunger, de skulle ta paa slanger, og dersom de drikke nogen gift, skal det ikke skade dem, paa de syke skulle de lægge sine hænder, og de skulle helbredes.» (Markus 16, 17, 18.) Tusener og atter tusener bærer vidnesbyrd om, at efterat de har annammet hans evangelium, har disse tegn fulgt dem.

Jeg tror paa Jesus Kristus som verdens frelser, og jeg tror at hvad verden kalder «mormonisme» er det eneste sande Jesu Kristi evangelium. «Av deres frugter skulle I kjende dem,» sa Frelseren, og det er derfor jeg tror dette evangelium og er glad over at være et medlem av Jesu Kristi Kirke av Sidste Dages Hellige, ti jeg vet at det er «en Guds kraft til frelse for hver den som tror».

Til ethvert menneske, som virkelig i oprigtighet tror, er lovet et vidnesbyrd om sandheten. «Dersom nogen vil gjøre hans vilje, skal han kjende om lærdommen er av Gud eller jeg taler av mig selv.» (Joh. 7, 17.) Opfyldelsen av denne forjættelse er den sikre kundskap og vidnesbyrd om at Jesus Kristus er verdens frelser.

Daabsmaaten i de ældre tider.

Utarbeidet for «Morgenstjernen» av *Carl M. Hagberg.*

Da der i vor tid raader saa mange forskjellige anskuelser om daapsmaaten, kan det være av interesse at anføre nogen kirkeskikke der bruktes i det 16. aarhundrede og sammenligne disse med de nu brukelige daapsformer.

Naar barseltoget naadde kirken, var det skik at presten stanset gudmoren og barnet i kirkedøren, og de fik ikke adgang før efter en længere forberedelse. Denne bestod saaledes i at presten blæste paa barnets ansigt, og ved denne manøvre skulde da djævelen utdrives av barnet. Derefter korset han det, gav det salt i munden, velsignet det og salvet dets øren og næse med spyt, brystet og skulderbladene med olje. Efter denne forberedelse fik det lov at komme ind i kirken og bli døpt.

I reformatoren *Hans Tausens* døpebok for aaret 1528

heter det, at presten først skal blæse barnet 3 gange under øinene og si: «Far ut du urene aand og gi den hellige aand rum.» Derpaa skal han korse det og si: «Annam det hellige korsets tegn baade paa dit anled og bryst,» og derpaa gi det salt i munden.

Naar ordene: «Far ut du urene aand!» var læst over barnet og djævelen saaledes utdreven av dette, skred man til den egentlige daab. Denne foretoges paa den maate, at *barnet helt blottet 3 gange dyppedes ned i eller overøstes med vand,* mens daapsformularen fremsagdes.

Der er saaledes ingen tvil om, at dette var den ældgamle skik, der ogsaa var blit brukt i den katolske tid. Det fremgaar derfor tydelig av flere kirkehistorikeres vidnesbyrd, at saaledes forestillet man sig at en daab til enhver tid maatte være foregaat.

Men saa var der enkelte prester som fremsatte den teori, at der ved barnets blottelse kunde være fare for dets helbred, især om vinteren i de kolde kirker, og at barnets hode og skuldre kun skulde være blottet. Derved opstod paa flere steder *hodebestænkelsen.* Baade Luther og Bugenhagen bekjæmpet denne uskik paa det sterkeste og fremhævet stadig, at *bestænkelsen var i strid med selve daabens væsen,* og at Jesus Kristus blev døpt ved at han *steg ned* i Jordans flod.

Daaben utførtes saaledes ikke alene ved *nedsænkning* ved kristendommens indførelse, men i hele den katolske tid og længe efter reformationen, ja helt til aaret 1577. Og i dette aar blev ogsaa den danske konge Kristian IV døpt med *begravelsens* daab, og man kan saaledes trygt fastslaa, at denne daapsmaate blev brukt i de skandinaviske lande til aaret 1600, altsaa for 300 aar siden.

Som man vet er jo begravelsens daab senere forandret til *bestænkning,* og man maa uvilkaarlig spørre vore kristne venner, hvorfor det i 1600 aar var nødvendig at utføre *begravelsens daab,* mens det i de sidste 300 aar kun har behøvet at stænke nogen faa draaper vand paa barnets hode og kalde det daab? Og som før nævnt vilde hverken Luther eller Bugenhagen vite av en saadan daapsmaate idet de begge hævdet, at *bestænkelsens* daab var i *strid*

med selve daabens væsen. Hvorfor tro Luther i en maate og ikke i den anden?

Det er en historisk kjendsgjerning, at de første kristne døpte med *begravelsens* daab, og man vil herav se at denne maate at døpe paa bruktes i mange aar efter den tid. Hvem har da hat myndighet til at gjøre forandring heri, eller har Herren talt fra himlen og sagt, at bestænkelse som daab var nok?

Herren vilde absolut være den eneste som kunde gjøre nogen forandring i den ordinanse som han selv har indstiftet og som han sier er saa nødvendig, at uten at gjennemgaa den vil *ingen* kunne indkomme i Himmerikes rike.

Den ceremoni som foregaar i de lutherske kirker kan slet ikke betegnes som nogen daab, da en saadan kun finder sted naar noget blir neddyppet i vandet. Kun ved neddypning kan der være mening i den sammenligning som Jesus brukte, da han sammenlignet daaben med en fødsel, og Paulus med en begravelse.

*

Som av ovennævnte artikel vil sees, har daabsmaaten i de sidste aarhundreder undergaat den forandring, at barnedaaben — som forresten ingen berettigelse har ifølge Bibelens lære — fra *nedsænkning* i vandet er blit til *bestænkning.* For at bekræfte dette anføres nogen kirkehistorikeres uttalelser om daabsmaaten i ældre tider og dens berettigelse:

Tertullian, en av de gamle kirkefædre, uttaler: «La dem derfor komme, naar de er voksne — naar de kan forstaa — naar de er blit underviste. La dem bli kristne, naar de kjender Kristus.»

Luther: Det kan ikke bevises med den hellige skrift, at barnedaaben blev indstiftet av Kristus, heller ikke at den blev indført av de første kristne efter apostlenes tid. Uttrykket daab er et græsk ord. Det betegnes med neddyppelse, saasom vi dypper noget i vandet, saa det blir aldeles indhyllet deri. Jeg skulde ønske, at saadanne som døpes kunde fuldstændig nedsænkes i vandet ifølge ordets

rette mening og handlingens betydning. Det vilde være behagelig at ha et fuldkommen tegn paa en saadan betydningsfuld handling, saaledes som den ogsaa *uten tvil* blev indført av Kristus.»

Calvin: «Men idet Kristus opfordrer disciplene at *lære menneskene* førend de døper dem og tydelig uttrykker det ønske, at ingen anden end de troende skulde tillates at motta daab, saa forekommer det os som at daaben *ikke* bør administreres, uten at den er en følge av tro. I apostlenes dage blev *ingen* døpt uten tro og omvendelse! Ordet døpe betyr at neddyppe, og de første kristne utførte daaben paa den maate.»

Der kunde anføres flere uttalelser av fremstaaende mænd, men foreløbig kan disse vidnesbyrd være nok, da de taler for sig selv.

Korrespondanse.

Richmond, Utah, 10. mars 1923.

Præsident Aug. S. Schow.

Kjære broder!

Det har længe været i mine tanker at skrive nogen ord til Dem og den Norske missions organ «Morgenstjernen» og uttrykke min beundring og ønske tillykke med det noble foretagende.

Ved at læse de inspirerende ord paa titelbladet, «Gjør det bekjendt over land og i by, Herrer har talet paany», kommer jeg til at tænke paa den norske regjering som negter vore missionærer adgang til Norge for at prædike evangeliet.

Evangeliet har nu snart været prædiket for den norske nation i en menneskealder, siden 1851. De første Sidste Dages Hellige som kom fra Danmark til Norge som missionærer blev slet ikke hilst velkommen. Man satte dem i fængsel og gav dem vand og brød, fordi at de bragte dem livets og salighetens principper, Jesu Kristi evangelium. Jeg skal nævne nogen faa av disse Herrens tjenere: Svend Larsen, C. C. A. Christensen og C. N. Dorius som sat 3

uker i Drammens fængsel og siden maatte avsone mulkten med 5 dages vand og brød, kun fordi at de prædiket omvendelse fra synd, daab til syndernes forladelse og haandspaalæggelse for den Helligaands gave og vandre i et nyt og helligt levnet.

Jeg spør, hadde disse fængslinger den forønskede virkning? Kunde de stanse utbredelsen av Jesu Kristi evangelium? Nei, deres armer er for svake til at stanse Herrens gjerning. Den største gave som Gud vor evige fader har git sine barn her paa jorden, er handlefrihet, nemlig at vælge eller forkaste. Men erfarenheten har lært os at menneskelige love og anordninger har lagt beslag paa den og krænket den av Gud givne handlefrihet.

Naar vi læser den norske historie, saa finder vi at alle embedsmænd i Norge skal absolut tilhøre den lutherske kirke, altsaa et brudd paa menneskenes handlefrihet.

Det var haardt for vore forfædre, de gamle vikinger til at anta den katolske kristendom og det blev likesaa haardt efter reformationen at anta den lutherske lære, men man tvang menneskene til at anta den og nu er den statskirkens religion i Skandinavien og Tyskland.

Alle embedsmænd i Amerika har ret til at tilhøre hvilket kirkesamfund de behager, ja selv præsidenten og senatorerne. Præsident Wilson var metodist og jeg tror præsident Harding er presbyterianer.

Vi mormonere har 2 repræsentanter i senatet. Den ene av dem er apostel i Jesu Kristi kirke av Sidste Dages Hellige og har den ære at være norsk, ti senator Smoots mor er født i Norge og kom som ung pike til Utah. Det er nu Smoots 3. termin som senator for staten Utah og han er stolt over at hans mor er norsk.

Den anden, W. King, er ogsaa mormon og blev gjenvalgt sidste høst av folket i Utah.

Der er mange noble mænd og kvinder som er kommet her til Amerika og ikke saa faa til Utah, som har arbeidet sig frem til ansvarsfulde høie embeder, baade inden kirken og staten. Jeg vil nævne nogen av dem som er født i Norge. To unge gutter kom med deres mor fra Norge

til Utah. De studerte i de bedste skoler og universiteter, nemlig John A. Widtsoe og Osborne Widtsoe. John W. har været præsident i høiskolen og i universitetet i Utah, hvor der er tusener av studenter, og er nu apostel i Jesu Kristi Kirke av Sidste Dages Hellige. Hans bror Osborne var forfatter og lærer. Jeg kunde nævne flere som har beklædt ansvarsfulde stillinger og embeder, som er av norsk fødsel, hvilket er en ære for den norske nation.

Mens jeg omtaler og skriver om disse mænd kommer jeg til at tænke paa den mand som nu befinder sig i Norge, nemlig præsidenten over den norske mission, (redaktør av «Morgenstjernen») Aug. S. Schow som har været der i over 3 aar. Han har ogsaa beklædt ledende stillinger, han har 2 gange været borgermester i byen Richmond, hvor han har sit hjem og har likeledes været biskopens raadgiver.

Paa mine reiser i Europa og Amerika har jeg aldrig fundet saa stor religionsfrihet som her. I Saltsjøstaden er omtrent alle verdens religioner samlet. Her har mormonerne sit tabernakel, metodister, baptister, presbyterianer, lutherianer og syvende dages adventister sine kirker og jøderne har sine synagoger. Alle disse kirkesamfund samles i fred; ingen fornærmer dem i deres Gudsdyrkelse; her er menneskenes handlefrihet fuldstændig. Hvorfor ikke saa i Norge? Hvorfor vil den norske regjering landsforvise disse fredens budbærere? Historien bærer vidnesbyrd om at naar Guds kirke har været paa jorden har den altid været hatet og lidt forfølgelse, haan og spot. Mesteren selv og hans apostler møtte alle disse gjenvordigheter og tilsidst døden.

Da forfølgelsen raset i apostlenes dager, var der en vis mand i jødernes raad, nemlig Domelius, han var lærer i raadet. Han sier: «Gjør ikke disse mennesker noget ondt, for er deres lærdom av mennesker vil den falde av sig selv; men er den av Gud vil vi ikke kunne stanse den, la os ikke endog befinde os iblandt dem som strider i mot Gud».

I disse mange aar maa absolut de ledende i Norge være blit overbevist om at de ikke kan stanse Herrens verk, mormonismen som man kalder den. Maa Guds vel-

signelse hvile over Dem og over den norske mission, ønskes av eders ringe broder i evangeliet.

S. C. Nelson.

Richmond 15. mars 1923.

Præsident Aug. S. Schow, Kristiania.

Kjære broder!

Det nærmer sig konferansen igjen; den tid jeg altid glædet mig til, fordi jeg satte pris paa at arbeide med Dem, i dette herlige arbeide vi var optat med og at De har privilegium til at fortsætte i det fremdeles. Jeg skulde ønske at avstanden ikke var saa stor, saa vilde jeg komme og ta turen med Dem. Jeg elsker evangeliet av hele mit hjerte og vet ikke nogen jeg heller vilde arbeide med og bli ledet av end Dem. Det vilde ogsaa gi mig anledning til at se og tale med de trofaste gode Sidste Dages Hellige, som jeg lærte at holde av paa grund av deres ærlighet og oprigtighet i Jesu Kristi evangelium, haaber De vil hilse dem fra mig, fortæl dem at jeg erindrer dem og ønsker evangeliet maa ha fremgang i det kjære gamle Norge. Det norske folk er kjært for mig, det var der mit vidnesbyrd blev styrket og hvor jeg fik min kunskap om sandhetens principper. Jeg er i taknemlighetsgjæld til alle som hjalp mig at finde mig selv i livet. Jeg indrømmer at den hjælp vi gir vore medmennesker skaper vor karakter, derfor skulde den stilling som gir den største fremgang bli den mest ønskelige og ifølge min overbevisning er der intet som er bedre end at arbeide i missionsmarken. Jeg er taknemlig for den leilighet jeg har hat til at arbeide for Herrens sak, det har i sandhet været en stor velsignelse for mig. Jeg arbeider nu som en hjemmemissionær og assisterer ogsaa i søndagsskolen, saa min fritid er meget optat. De skandinaviske møter er ikke saa meget godt besøgte, men de holder dem fremdeles. Ældste Thedell talte der for to uker siden, han sa at han hadde talt med Dem, beder Herren vil velsigne Deres ærlige bestræbelser med fremgang. Sender Dem samtidig en dollar som for-

skudsbetaling for «Morgenstjernen». Min hustru sender ogsaa sin hilsen, med ønsket om at «Morgenstjernen» maa faa mange nye abonnenter.

venlig hilsen, Deres broder i evangeliet
Erastus Johnson.

Filosofien av evangeliet.

Av ældste *J. H. Ward.*

(Fortsættelse).

I det 4de og 5te vers av 1ste Moseboks 1ste kapitel staar det: «Og Gud saa at lyset var godt, og Gud skilte mellem lyset og mørket. Og Gud kaldte lyset dag og mørket kaldte han nat. Og der blev aften og der blev morgen, første dag.»

Trods alle fritænkeres spottesmil finder enhver alvorlig læser den hellige skrift guddommelig i sin likefremhet. Lysets gode virkning var straks aabenbar. Eftersom jordens bestanddele nu var fortættet saa meget, at den kunde kaste en skygge, blev jo én side oplyst av solen, mens den anden var i skyggen. Saaledes var jordens mørke legeme midlet, hvorved Gud adskilte lyset fra mørket, likesom det nu er; og den første omdreining av jorden om sin aksel foraarsaket ved denne omskiftelse av lys og mørke over alle dele av jordens overflate aftenen og morgenen av den første dag. Hvor lang den første dag var, vet vi ikke. Av astronomiske iagttagelser av fænomener, som foregaar i spiralstjernetaaken i vort tidsrum, er det ikke ufornuftig at anta, at jordens første omdreining tok et umaadelig langt tidsrum.

Den næste begivenhet ved jordens organisation var at danne en atmosfære: «Og Gud sa: Der bli en hvælving midt i vandene, og den skille mellem vand og vand. Og Gud gjorde hvælvingen og skilte mellem vandet som er under hvælvingen og vandet som er over hvælvingen. Og det skedde saa.» (1ste Moseb. 1, 6. 7.)

La os nu vende os til naturens bok og se hvorledes videnskapen bekræfter dette. Geologen fortæller os, at

bevægelsen av disse materiens støvgran, hvorav jorden bestaar, foraarsaket under sin fortætningsperiode megen hete; ti hete og bevægelse er kun forskjellige navne paa den samme ting. Hete er let forandret til bevægelse, som enhver vet, der har en dampmaskin, og bevægelse kan ved gnidning let forandres til hete, som enhver ogsaa vet, f. eks. ved at gnide to stykker træ eller andet sammen.

W. Mangin, i sin «Mysteries of the Ocean», beskriver nøiagtig verdensoceanets dannelse saaledes: «Da jorden vedblev at avkjøles, kom der en tid, da dens temperatur blev utilstrækkelig til at vedbli at holde de uhyre vandmasser, der svævet i atmosfæren, i deres tilstand som damp. Dampene paatok sig derfor en flytende tilstand» og da faldt den første regn paa jorden. Dette vand vil atter av varmen bortdunstes og løfte sig til de høiere regioner av luften, hvor det igjen vil fortættes og falde som regn paa jorden. Dette kan gjentas mange ganger, men hver gang vil megen hete bortdrages fra jordens overflate, og tilsidst vilde vandet mere og mere forbli paa jordens overflate og danne det oprindelige verdenshav.» «Og aftenen og morgenen var den anden dag.»

Dernæst sies der: «Og Gud sa: Vandet under himmelen samle sig til et sted og det tørre komme tilsyne. Og det skedde saa. Og Gud kaldte det tørre jord, og vandets samling kaldte han hav.»

Læg merke til det uttryk «til et sted». De forskjellige verdenshav og sjøer er alle forenet. De er kun forskjellige dele av samme sted eller fordypning. I den 104de salme sies der, at Gud bedækket jorden «med avgrunden som med et klæde; vandene stod over bergene». Angaaende jordens tidligste tilstand erklærer videnskapen, at vandene indesluttet hele jorden og stod over urtidens berge, der senere dannedes efterhaanden som jordskorpen formedelst avkjøling undergik forvridninger i alle retninger.

Helmboltz har beregnet, at jordens sammenkrympning kun en titusendel vil forvolde en hete som den, jorden faar fra solen i to tusen aar. Herav kan vi let se aarsaken til den indvendige hete, som endnu efter ukjendte tiders forløp lar sig se i geisere, jordskjælv og vulkaner.

Her kan vi likeledes se den overordentlige kraft, hvorved den guddommelige kemiker tilberedte materialerne for jordens fremtidige tilstand.

Da Gud skapte lyset, erklærte han at det var godt, da han adskilte det tørre land fra vandene sa han, at det var godt; men da han skapte den utstrakte befæstning eller himmelrummet, erklærte han ikke at det var godt. Hvorfor ikke? Muligvis fordi at førend planteveksten begyndte var luften fuld av kulsyre og andre giftige stoffer og aldeles uskikket for at opholde dyrelivet. Videnskapen lærer os at denne periode var den, hvori de stene som kaldes de oprindelige stene blev dannet. Ingen levninger av dyr kan findes i dem. Det er vel bekjendt, at næsten alle substanser trækker sig sammen eftersom de avkjøles. Det er dette princip der holder hjulringene saa fast paa hjulet. Likeledes trak jorden sig sammen efterhaanden som den blev kjølet. Da de forskjellige dele av jorden kunde gi hete fra sig i ulike grad, vilde der saaledes bli forskjellige og ulike resultater, som vilde danne de tidligste bergkjeder, dale, kløfter og revner. Gradvis som disse oprindelige fjelde og høilande vokste op av det oprindelige verdenshav, vilde bølgerne slaa imot dem, regnet piske paa dem og langsomt slite paa dem og derved danne den tidligste jord paa den nye klode.

I fortsættelsen av vore undersøkelser la os nu betragte et andet kapitel av naturens bok og se, hvor nær videnskapen stemmer overens med Moses beretning: «Og Gud sa: «Jorden frembringe græs, urter som gir sæd, frugttrær som bærer frugt, hvert efter sit slags, i hvilken deres sæd er paa jorden! Og det skedde saa.»

Læg merke til ordene: først frembringer eller spirer, dernæst urter som gir sæd og sidst trær som bærer frugt. Hvad sier videnskapen om dette? Den sier, at den geologiske tidsperiode hvori planteveksten begyndte paa jorden kan ikke bestemmes, eftersom deres struktur var saa fin og delikat, at de formodentlig er aldeles tilintetgjorte, medmindre det er dem man finder i kulgangene. De tidligste arter vi er bekjendt med var ikke blomstrende planter, men formeredes ved sporer. Blandt disse kan

nævnes sop, mose og bregner. Saaledes ser vi, hvor akkurat Moses har beskrevet de første arter av plantevæksten, idet han omtaler det som spirer og ikke sier noget om dets sæd. Med hensyn til denne plantevekst har det denne betydning, at der var sollys, skjønt nogen av de ringeste arter kun behøvet litet. Atmosfæren var endnu tyk og fuld av damp. Efter disse lave arter kom der træagtige bregner, blandt hvilke nogen vokste til en høide paa 40 til 50 fot. Den forsigtige iagttager vil ofte finde spor av denne tidlige plantevekst i de almindelige stenkul. Ofte finder man kulgrubenes ganger og kamre likesom overtrukne av smukke brudstykker av disse forlængst utdøde plantearter. Saaledes har et alvist forsyn opbevaret levninger av den ældste plantevekst for maaske millioner aar, saa at vi derav kan lære noget om disse urskoge og aabenbare os skabelsens forskjellige utviklingstrin. Kulperiodens plantevekst frembyr et merkværdig særkjende, idet den bestaar næsten udelukkende av de fortrinligste slags blomsterløse planter og nogen faa av de mindst utviklet blomstrende. (Dawson's Chain of Life, page 96.)

Hvad der angaar jordens klimatiske tilstand under stenkullenes dannelse, eller kulperioden som den kaldes, vil kanske en beskrivelse optegnet av Hugh Miller, den berømte geolog, ikke være upassende at anføre: «Av den omstændighet at der ingen dug falder om sommeraftener medmindre himmelen er klar, er det nu bevisliggjort, at endog en meget tynd bedækning av sky — som er likesom et teppe for at holde jorden varm — forhindrer varmen av jordens overflate fra at trække sig ut i det ytre rum. En sky saa tyk og utstrakt som den der under de tidligste geologiske tidsperioder maa ha indhyllet jorden som med et teppe, vilde ha forsinket utgangen, og derfor ogsaa formindskelsen av den indre hete, hvortil den selv var aarsak. Ei heller vilde en planet, som for lange tidsperioder var indhyllet i et tæt dække av dampe, nu være noget forunderlig at finde i himmelrummet. Det er tvilsomt om astronomerne endnu nogensinde har set planeten Merkurs jordflate. Der næres i almindelighet

den mening, at hittil er kun dens skyer blit set. Endog om Jupiter, skjønt der menes at dens fjelde sommetider har latt sig tilsyne ovenfor dens skybedækte atmosfære, vet man bedst av dens mørke, avvekslende ringe, som striper dens overflate langs med dens passatvinde, at de ikke hører til selve kloden, men til dens tykke, mørke svøp. Endvidere vilde ikke en varm, dampholdig atmosfære, indhyllet av skyer, ha været ugunstig for en frodig, blomsterløs plantevekst som den, hvorom kulgangene lærer os. (Forts.)

Daab.

Den 18. mars blev Anna Olsen døpt i Kristiania av ældste Eyolf Larsen. Haandspaalæggelsen utførtes av missionspræsident Aug. S. Schow.

— — —

Den 23. mars blev Hansine Margrethe Evensen og Elfrida Georgine Sørensen døpt i Narvik av ældste Geo. A. Widsten. Haandspaalæggelse blev git av ældstene Emil Evensen og Alfred Sørensen.

Dødsfald.

Søster Ruth Olsen døde den 20. mars, 21 aar gammel, efter længere tids sykeleie. Hun blev begravet paa Nordre Gravlund under stor deltagelse av slegt, venner og søskende. Begravelsen forrettedes av missionspræsident Aug. S. Schow, som ogsaa indviet graven.

— — —

Broder Kasper Fossum avgik ved døden 25. mars, 30 aar gammel, av lungebetændelse. Han blev begravet paa Østre Gravlund. Graven blev indviet av ældste Theodor Pedersen.

Kom! endnu er tid.

Mel.: O min fader du som kjender.

Gud saa kjærlig paa os kalder,
Sier: «Kom! endnu er tid,»
Medens naadens budskap gjalder,
Stræber frem i tro og flid.
Hvorfor skulde vi i dag
— Ubekymrede i mak
Med vor sjæles frelse sak —
Tape naadens dyre tid?

Til enhver som sorgløs vandrer,
Frem paa syndens brede vei,
Alle som Guds ord forandrer,
Og hans vilje gjøre ei,
Vil han sige disse ord:
«Viker bort!» ti I paa jord
Har i syd, vest, øst og nord
Kun med falskhet nævnet mig.

Ei vil han dens navn bekjende,
Som ei vil bekjende ham,
Den som vil hans bud forvende,
Vil kun høste evig skam.
Men han frelse vil enhver,
Som hans vilje gjøre her,
Og sit kors taalmodig bær,
Følger Guds, det elskte lam.

Dette er en gavnlig byrde,
Er et aak som ei gjør træt,
Følger vi den gode hyrde,
Synes al vor motgang let.
Ti hans stemme den er søt,
Venlig, kjærlig, øm og bløt,
Han vil lindre al vor nød,
Og med sandhet gjøre mæt.

Kom! Enhver hans vilje gjøre,
Ta et skridt paa veien frem,
Som til liv og frelse føre,
Til de frelstes glade hjem.
Kom! da nu mot maalet skynd,
Renses fri fra syndens dynd,
Og paa veien nu begynd',
Til de frelstes glade hjem.

Aug. S. Schow.

INDHOLD:

Hvorfor jeg tror at Jesus Kristus er verdens frelser	113
Daabsmaaten i de ældre tider	116
Korrespondanse	118
Filosofien av evangeliet	123
Daab	127
Dødsfald	127
Kom! endnu er tid	128

Utgit og forlagt av AUG. S. SCHOW, Osterhausgt. 27, Kristiania.

Trykt i Arbeidernes Aktietrykkeri, Kristiania.